

„Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz.” (Mt 23,11)

Jézus az őt követő néphez fordult, és egy új életstílust hirdetett azoknak, akik tanítványai szeretnének lenni, azt kérte, hogy haladjanak az „árral – a megszokott mentalitással – szemben”.^[1]

Az ő idejében is könnyű volt csupán beszélni az erkölcsi normákról anélkül, hogy azoknak megfelelően éltek volna: vizet prédikálni és bort inni, aztán meg a kiváltságos helyeket keresni a társadalomban, hogy kitűnhessenek, mások szolgáljanak nekik, és személyes előnyöket élvezhessenek.

Jézus az övéitől egészen más logikát kér a többiekkel való kapcsolatban, azt, amely az ő életét is irányította:

„Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz.”

Chiara Lubich egy találkozón így osztotta meg lelki tapasztalatát azokkal, akik az evangélium szerint akartak élni:

„Az embernek mindenekelőtt arra az egyetlen Atyára kell szegeznie tekintetét, akinek sok gyermeke van. Utána pedig fel kell ismernie a teremtményekben az egyetlen Atya gyermekeit. [...] Példaképünk, Jézus életével két dolgot mond nekünk, mely mégis egy: mi az egyetlen Atya gyermekei vagyunk és egymás testvérei. [...] Isten tehát az egyetemes testvériségre hívott meg minket.” ^[2]

Az újdonság ez: szeressünk mindenkit, mint Jézus, mert mindannyian – én is, te is és minden ember a földön – Isten gyermekei vagyunk, akiket ő öröktől fogva vár és szeret.

Így fölfedezzük, hogy a testvér, akit konkrétan, a tetteinkkel is szeretnünk kell: minden egyes ember, akivel hétköznapijaink során találkozunk. Az édesapánk, az anyósunk, a kicsi fiunk és az engedetlen is; a rab, a koldus és a fogyatékos; a főnökünk és a takarítónő; az azonos pártállású társunk és az is, akinek más a politikai meggyőződése; aki azonos hitű és közös a kultúránk, ugyanúgy, mint az idegen. A keresztényekre jellemző szeretet a testvér szolgálata:

„Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz.”

Chiara így folytatja: „Törekedjünk az evangéliumi elsőbbségre úgy, hogy mindenkit szolgálunk. [...] Hogyan szolgálhatunk legjobban? Ha egyé válunk minden emberrel, akivel találkozunk, a másikat éljük, az érzéseit, és megpróbáljuk megoldani a gondjait, mintha a sajátunk lenne, mert a szeretet által a miénk lett. [...] Többé nem önmagunknak élünk, magunkba fordulva, hanem a másikat éljük, megpróbáljuk együtt hordozni terheit és gondjait; osztozunk örömeiben.”[3]

Minden képességünk és tehetségünk, minden, amiben „nagyak” érezhetjük magunkat, az alkalom arra, hogy szolgáljunk. Ne szalasszuk el ezt a lehetőséget! A szakmai tapasztalat, a művészi érzék, a műveltség, de a mosoly is, hogy másokat is fel tudunk vidítani; az időnk, amelyet fölálldozhatunk, hogy meghallgassuk, akit kétség vagy fájdalom gyötör; a fiatalság ereje is, de ereje az imáinknak is van, ha testi erőnk meg is fogyatkozna.

„Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz.”

Az evangéliumi, érdek nélküli szeretet előbb vagy utóbb a testvérünk szívében is fölébreszti a vágyat, hogy megossza kincseit, így megújulnak a kapcsolataink a családban, a plébánián, a munkahelyen és a szórakozóhelyeken, és ezzel egy új társadalom alapjait építjük.

Hermez, egy közel-keleti kamasz fiú meséli: „Vasárnap reggel volt, és amikor felébredtem, azt kértem Jézustól, mutassa meg, hogyan szerethetnék az egész nap folyamán. Láttam, hogy a szüleim elmentek misére, és eszembe jutott, hogy kitakarítok és rendet csinállok a házban. Minden kis részletre odafigyeltem, még virágot is tettem az asztalra. Aztán reggelit készítettem, mindent szépen elrendezve. Amikor hazaértek, nagy örömmel fogadták, amivel megleptem őket. Soha nem reggeliztünk még ilyen nagy örömben, és közben egy jót beszélgettünk. Azt is

el tudtam mesélni, hogy milyen tapasztalatokra tettem szert a hét folyamán. Ez a kis szeretet tett egy gyönyörű nap alapját adta meg.”

Letizia Magri

[1] vö. Mt 23,1-12

[2] Chiara Lubich, *Hivatásunk a szeretet*, Új Város, Budapest, 2012, 13.

[3] Chiara Lubich, *Az egység technikája*, beszéd, Payern, 1982. 09. 26.

forrás: *fokolare.hu*